

JOHAN ÅBERG

KARL XIII

KLÄMMAN

Johan Åberg
Karl XII i klämman

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24174844

Karl XII i klämman:

Содержание

1

Конец ознакомительного фрагмента.

4

9

Karl XII i klämman

1

Det var under Karl XII: s djerfva gång öfver floden Düna som efterföljande händelse tilldrog sig.

Bland konungens bästa kämpar var också drabantkorporalen Anders Trygg. Från simpel soldat hade han vid Narva tjenat upp sig till denna ärofulla post, som i rang motsvarade en officerstjenst. Då kung Karl under det djerfva öfverfallet på de vid Narva posterade ryssarne hade olyckan att fastna i ett träsk, der han var nära att omkomma, hade Anders Trygg skyndat fram och med egen lifsfara dragit honom ur dyn. Anders fastnade sjelf deri, men hjälptes ur sin kritiska belägenhet af konungen, som, när äfventyret var slut, yttrade sig sålunda:

"Tjenst igen, kamrat. Hvad önskar du helst?"

"Att alltid få vara i eders majestäts närhet", svarade Anders Trygg.

"Du önskar då komma in vid drabantkåren."

"En större ära kan inte vederfaras mig."

Anders Trygg blef således en medlem af denna ryktbara kämpatrupp, efter hvilken namnet gått till en sen efterverld, och som alltid skall stå kvar i de historiens blad, som handla om

"jernhufvudets" minnesrika tåg och strider mot de grannar, som på ett så lömskt sätt anföllo honom.

Anders Trygg var sjelfva tryggheten, såsom hans namn angifver. Han hade tagit eller rättare *fått* detta tillnamn af sina kamrater just för denna sin egenskaps skull.

Och denna sin trygghet hade han flerfaldiga gånger bevisat sig ega. Ingenting kunde rubba den, icke ens kulor och bajonetter. Den var bergfast.

Anders Trygg var också småländing både till födseln och till börden, och redan som pojke var han i sin hembygd känd för sitt jemna och lugna sinne.

Han var, med ett ord, en fullständig och präktig typ för denna nation, som är van att från sin stenbundna mark hemta sin knappa föda, men ändock vara glad och jemn till sinnes. Redan från tidigaste barndomen hade han varit tvungen att kämpa med den bleka nöden, allt under det han från solens uppgång till dess nedgång, i ur och skur, i vackert väder och snöslask, i den tropiska sommarvärmen och i vinterns bistra köld varit nödsakad att arbeta, träget arbeta.

Detta hade härdat hans själ, och likstämt hans tankar med den karga natur, som omgaf honom. Något förmildrande deri hade han aldrig sett i sin hembygd; endast denna enahanda natur: vidsträckta ljunghedar och sterila brånar; dystert susande furuskogar och der emellan små klara vattenspeglar, i hvilka Anders såsom pojke dels tvättade, dels speglade sitt runda, fylliga anlete; se der hvad han i sin barndom upplefvat.

Så blef han yngling, och han hade nätt och jemt fyllt sina tjugu år, då ett rop ljöd kring land och rike:

"Vi äro lömskt öfverfallna af ryssen, polacken och dansken!"

Det ropet kom ifrån den svenska nationens bröst; det var ett rop af både smärta och harm, ett rop, som uppväckte den ända hittills slumrande händen. Ryssland ville återtaga Östersjöprovinserna, Polen hyste intet större hopp, än att få taga revansch för de nederlag, dem Karl X Gustaf tillfogat detsamma, och hvad angår Danmark, så glödde det af begär att låta Karl XII få erfara förödmjukelsen af sådana nederlag, som det danska folket lidit i striden mot hans fader, vanligen sådana nederlag som vid Halmstad, Landskrona och Lund med flere.

Det var på en lekstuga som Anders Trygg fick höra underrättelsen om, att Sverige blifvit lömskt anfallet från tre håll. Ynglingens hjerta svalde af harm, och han utropade, under det han antog en hotande ställning bredvid den på en tunna sittande byspelemannen:

"Den som har hjerta i bröstet, han följer genast med till fogden och tar värfning."

Följden af denna uppmaning var, att tjugu unge män, kraftiga och härdade, uppsökte fogden Lars Ersson och sade sitt ärende.

Anders, som var skarans ordförande, talade med varmaste känsla. Då han slutat, upplåts dörren till ett inre rum, och Lars Erssons adertonåriga dotter Elsa sprang in, slog sina armar kring Anders hals och utbrast:

"Skall du gå i kriget, så dör jag!"

"Hvad är det för dumheter, flicka", ropade Lars Ersson och försökte att rycka Elsa från Anders. "Vet du inte, att du är min dotter."

"Jo, det vet jag, far, men jag vet också, att jag älskar Anders."

Lars Ersson ref sig ifrigt i pannan under det han sade:

"Är du tokig, flicka. Den der fattiglappen!"

Elsa såg på fadern med stora ögon. Efter en stund sade hon:

"Att han är fattig, det bryr jag mig ej om. Jag älskar honom ändå!"

"Och det skall du inte ha gjort förgäfves", inföll Anders och slöt Elsa i sina armar. "När jag kommer hem, är jag något mera än nu, annars kommer jag inte hem. Lita på mig, käraste Elsa, och vänta mig i fem år."

"Ja, i femtio", svarade den unga flickan och såg på Anders med en trohjertad blick. "Ja, jag väntar dig troget i femtio år, Anders."

"Flickan är galen", utlät sig Lars.

"Det är inte sant", inföll en gammal hemmansegare, som följt med pojkarne; "det är du som är galen! Tro du mig; det blir säkert något stort af Anders; det är jag säker på."

"Ja, *då* först får han min Elsa", svarade Lars högdraget, "men förr är det inte lönt, att han vidare tänker på henne."

"Att tänka på henne kan ni inte förmäna mig", svarade Anders. "Det är med tanken på henne som jag skall vinna henne. Skrif upp mig nu, fader Lars." Efter en lång kyss, den Lars ej kunde hindra, skildes de älskande åt, för att icke mera träffas innan den

öfverenskomna tiden.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.